



BETTY
NEELS

Kõige kallim Mary Jane

**Kirjastuselt Ersen ilmunud
Betty Neelsi raamatud:**

Armastuse õppetund
Õnnelik kohtumine
 Saatuse käsi
 Mu kõige kallim
 Talvepulmad
 Poissmehe pulmad
 Täiuslik naine
Abiellumine Maryga
 Sõrmus teetassis
 Midagi maagilist
Saatus on ettearvamatu
Roheliste silmadega tüdruk
 Henrietta loss
 Laupäevalaps
 Ainult juhuslikult
 Hüvastijätu pole vaja
Kõige kallim Mary Jane



BETTY
NEELS

Kõige kallim Mary Jane

Inglise keelest tõlkinud Tiina Kanarbik

ERSEN

Betty Neels
Dearest Mary Jane
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Mari Mets

© 1994 by Betty Neels
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04343718
ISBN 978-9949-82-217-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Kell oli viis ja septembrikuu pärastlõuna soe hägune päikesepaiste kahanes õhtuses jaheduses. Preilid Potterid, kes istusid teemaja akna all, panid teetassid vastu tahtmist lauale ja valmistusid lahkuma. Preili Emily, kes oli kahest daamist vanem, surus oma asjaliku kübara kõvemini pähe ja pöördus tüdruku poole, kes istus ruumi tagaosas väikese leti taga.

„Kas tohiksime arvet paluda, Mary Jane?“

Tüdruk tuli laua juurde ja daamid vaatasid teda, mõeldes nagu aeg-ajalt ikka, kas sellele tüdrukule nime pannud inimene oleks võinud arvata, kui hästi see talle sobib. Ta nägi tõesti välja nagu Mary Jane: mitte eriti pikk, pisut liiga kõhn, tavalise näo ja helepruunide juustega, mis olid sirged ja pikad ning üsna korratult pealaele juuksenõeltega üles pandud. Aga kui ta oma kannikesekarva silmadega, mida ääristasid pikad kaardusripsmed, sulle otsa vaatas, pani see tüdruku muidu nii proosalise välimuse unustama.

Ta ütles oma vaikselt häälel: „Ma loodan, et teile maitsetes. Nädala-paari pärast hakkate teekooke valmistama.“

Ta kliendid noogutasid korraga. „Me ootame seda.“ Preili Emily avas koti. „Me ei tohiks sind kinni pidada, varsti on sulgemisaeg.“ Ta asetask raha lauale ja Mary Jane tegi ukse lahti, ootas, kuni nad üle külatänavat jõudsid, ning sulges seejärel ukse.

Ta koristas laua, viis kõik asjad väikesesse kööki, mis asus ruumi tagaosas, ja läks ukse juurde, et silt ümber keerata, nii et see näitaks kirja „Suletud“, ning just siis sõitis ukse juurde üks auto. Uks paiskus lahti, enne kui tüdruk jõudis võtit keerata, ja keegi mees astus sisse. Ta oli tugeva kehaehitusega ja pikka kasvu ning väike ruum tundus veelgi väiksem.

„Tore,“ ütles mees elavalt. „Teil pole veel kinni. Mu kaaslane sooviks teed...“

„Aga on küll kinni,“ ütles Mary Jane mõistlikul toonil. „Ma just panin ust lukku, teie lükkasite selle lahti. Te pole eriti kaugel Stow-on-the-Woldist – seal on mitu hotelli ja te võite seal teed juua.“

Mees ütles rahulikult, justkui räägiks lapsega või inimesega, kellel on kuulmisega raskusi. „Mu kaaslane ei soovi enam kauem oodata. Kann teed on kõik, mida ma teilt palun; kindlasti pole seda liiga palju tahetud?“

Ta tundus inimesena, kes armastab käituda oma soovide kohaselt, aga Mary Jane'il oli veel palju tegemist, enne kui ta saab voodisse minna; pealegi ei meeldinud talle, kui talle peale käidi. „Mul on kahju...“

Teda katkestas tüdruk, kes teemajja astus. Ei, mitte tüdruk, otsustas Mary Jane, vaid naine, kes oli kolmekümnendates eluaastates ja väga ilus, ehkki ta välimust rikkusid kulmukortsutus ja kokkusurutud huuled.

„Kus mu tee on?“ nõudis ta. „Armas taevas, Thomas, ma tahan ainult tassikest teed. Kas seda on nii palju palutud? Mis urgas see üldse on?“ Ta viskus graatsiliselt pilliroopõhjaga toolile. „Ma arvan, et siin on ainult teekotid, mis ei kõlba, aga kui muud pole...“

Mary Jane heitis mehele oma kannikesekarva silmadega jäise pilgu. „Mul on teekotid, mis kõlbavad,“ ütles ta, „aga võib-olla sooviks daam Earl Greyd või Orange Pekoed?“

„Earl Greyd,“ nähvas naine, „ja ma loodan, et ei pea liiga kaua ootama.“

„Ainult senikaua, kui vesi keema läheb,“ ütles Mary Jane ohtlikult leebel toonil.

Ta läks kööki, pani kandiku valmis ja valmistas teed ning viis lauale ja oli väga üllatunud, kui mees püsti tõusis ning tema käest kandiku võttis.

Köögis hakkas Mary Jane koristama. Pärast seda, kui ta on õhtust söönud, tuleb tal plaaditäis skoone küpsetada ja suhkrutoosid täita ja moositopsid üle vaadata, samuti panna valmis tainas vorstipirukate jaoks, mida ta serveerib lõuna ajal. Ta pani viimaseid savinõusid ära, kui mees tuli uksele. „Arve?“ küsis ta.

Mary Jane läks leti taha ja lõi arve sisse ning ulatas selle vaikides mehele, ja naine hüüdis: „Ega siin tualetti vist pole?“

Mary Jane katkestas peenraha lugemise. „Ei ole.“ Ta lisas rõhuga: „Avalikud käimlad on teisel pool küla-väljakut Moretoni viival teel.“

Mees hoidis naeru tagasi ja ütles jaheda viisakusega: „Tänan, et meile teed pakkusite.“ Ta viis oma kaaslase uksest välja, pöörates sildi ringi: „Suletud“.

Mary Jane vaatas, kuidas ta ära sõitis. See oli ilus auto – tumesinine Rolls-Royce. Enne kui nad Stow-on-the-Woldi jõuavad, tuleb läbida üksildane teelõik, ja Mary Jane lootis, et neil saab bensiini otsa. Aga see oli ebatõenäoline, sest mees ei paistnud olevat seda tüüpi inimene.

Neiu lukustas ukse, tegi väikese nelja lauaga ruumi korda ja läks kööki, kus ta pesi viimased teenõud, pani õhtusöögi ahju ja läks üles kitsast trepist, mis oli surutud ukse taha kummuti kõrval. Ülakorrusel läks ta kõigepealt magamistuppa, madala laega ruumi, mille võreaken avanes tagaaeda ja mis oli üpris tagasihoidlikult möbleeritud. Kardinaid olid aga ilusad, samuti voodikate, ja vanaaegsel tualettlaua asetses vaas lilledega. Mary Jane tegi end korda, ilma et oleks sellele palju aega raisanud, ning läks üle tillukese trepimademe elutuppa, mis asetses maja esiküljel. See oli küllalt suur ruum, sest asus teeruumi kohal, ja oli möbleeritud sama tagasihoidlikult nagu magamistuba. Ka siin olid lilled, ja ta süütas gaasitule plaatidega kaetud kamina ning seejärel pani põlema lugemislambi väikese tugitooli kõrval – tuba nägi nüüd hubane välja. See tehtud, läks

ta jälle alla, et avada köögiuks Brimble'ile, oma kassile; see oli ilus triibuline kass, kes hoolimata oma kassiluu-gist eelistas käia sisse-välja nagu kõik teised. Ta silistas Mary Jane'i jalgu, soovides oma õhtusööki, ja kui söönud oli, läks üles ja heitis kamina ette pikali.

Mary Jane võttis ahjust karjusepiruka, asetask selle lauale köögiakna alla ja istus õhtust sööma, kuulates poole kõrvaga kella kuuseid uudiseid ja planeerides samal ajal oma järgmise päeva küpsetamisi. Buss käis Stow-on-the-Woldis reedeti ja tuli tagasi nelja paiku ning küla servas elavad inimesed käisid sageli siin teed joomas, enne kui hakkasid koju minema.

Ta lõpetas piruka söömise ja sõi ühe õuna, koristas laua ning võttis välja tainalaua ja -rulli. Skoone oli lihtne valmistada ja need olid alati populaarsed. Ta valmistas kaks ahjutäit skoone ja seejärel vorstipirukaid, enne kui läks teetuppa päeva sissetulekut üle lugema. See polnud mingi varandus, ta sai enam-vähem hakkama, aga midagi ei jäänud üle puhkuseks või uuteks riieteks, ehkki maja kuulus talle...

Onu Matthew oli jätnud selle maja talle, pärast seda, kui ta kaks aastat tagasi suri. Mees oli olnud Mary Jane'i hooldaja sellest ajast peale, kui ta vanemad autoõnnetuses surid. Mary Jane ja Felicity, kes oli temast vanem, olid tollal koolitüdrukud ja nende onu koos oma naisega andis neile kodu ja koolitas neid. Felicity, kellel oli tunduvalt parem välimus kui temal, läks kohe pärast kooli lõpetamist Londonisse ja temast sai edukas modell,

ning Mary Jane jäi koju maja pidama haiglase onunaise ja onu juurde, kes, ehkki lahke loomuga, temaga suurt ei suhelnud. Kui onunaine suri, jäi Mary Jane onu ja maja eest hoolitsema, püüdes mitte mõelda tulevikule ja aastatele, mis mööda lendasid. Ta oli peaaegu kakskümmend kolm, kui onu suri ja jättis talle tema meeldivaks üllatuseks külakeses väikese maja, samuti viissada naela. Mary-Jane kolis onu suuremast majast küla teise otsa nii ruttu, kui sai, sest onu Matthew pärija ega ta naine ei sallinud neiu esimesest pilgust peale...

Mary Jane kulutas osa rahast kasutatud mööbli ostmiseks ja kuna tal polnud peale toiduvalmistamise muid oskusi, avas väikese teetoa. Külas teda tunti ja armastati ning sellest oli abi – pärast mõnda ebakindlat kuud teenis ta piisavalt, et ära elada ja arveid maksta. Felicity käis tal külas ja teda löbustas kogu see elukorraldus, aga oma abi ta ei pakkunud. „Sa oled alati olnud nii kodune,“ märkis ta naerdes. „Ma sureks ära, kui peaksin kogu oma aja siin veetma. Ma lähen järgmisel nädalal Kariibidele modellitööd tegema – kas sa ei tahaks minu asemel olla?“

Mary Jane mõtles selle küsimuse üle järele. „Ei, tegelikult mitte,“ ütles ta lõpuks. „Aga ma loodan, et sul on seal tore.“

„Ma loodan ise ka, ehkki praegu olen ma silma visanud ühele ilusale rikkale mehele, kellega kavatsen abielluda.“ Tä patsutas Mary Jane'i sõbralikult õlale. „Pole eriti lootust, et seda võiks sinuga juhtuda, kullake.“

Mary Jane nõustus heatahtlikult, mõeldes, et oleks tore heita silma mehele, kes pole kogu oma elu selles külas elanud ega abielus või abiellumas.

Talle tuli see meelde, kui ta vorstipirukaid ahjust välja võttis. Ta oli selsamal õhtupoolikul kohanud üht meest, kes oli ilmselt heal järjel, kui ta polnud seda autot just laenanud, ning väga ilusa välimusega. Kahju, et nad polnud esimesest pilgust teineteisesse armunud, nii nagu raamatutegelased. Pigem vastupidi: mees polnud üles näidanud soovi temaga edaspidigi kohtuda ja Mary Jane'ile polnud see härra samuti meeldinud. Ta koristas jälle ja läks siis üles Brimble'i juurde kamina ette istuma ning varsti voodisse.

Täpselt nädal aega hiljem tuli teemajja preili Emily Potter, ja tema jaoks ebatavalisel ajal – kell üksteist hommikul.

Peale ühe vanema paari ja mootorrattaga noormehe, kellel oli väga kiire, polnud Mary Jane'il külastajaid ja see oli hea, sest preili Emily oli väga elevel.

„Ma ei teadnud, kelle poole pöörduda,“ alustas ta hingetult, „ja seejärel mõtlesin sinu peale, Mary Jane. Proua Stokes on ära ja preili Kemble'il kirikumõisast on noorte emade ja laste kohvihommik. Takso peaks varsti kohale jõudma ja kallid Mabel on üpris ärritunud.“

Mary Jane nägi, et peab ruttu asja tuumani jõudma, enne kui ka preili Emily ärritub. „Miks?“

Preili Potter vaatas talle ehmunult otsa. „Tä peab eriarsti juurde minema – oma puusa pärast. Doktor Fellowsi juurde on aeg kinni pandud, aga Mabel ei taha